

AFGIFTE KANTOOR
3300 TIENEN - Centrum

ERK. NR. P005656

Verantwoordelijke uitgever:

Vital CRAENINCKX
Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

België – Belgique
PB
3300 Tienen 1
2/3303

VZW
**Nationale Confederatie
van
Politieke Gevangenen
en Rechthebbenden
van België**

**DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
VAN HET
GEWEST MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN**

37STE Jaargang nr 2 van april - mei - juni 2012

N.C.P.G.R.
MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN

Voorzitter : Vital CRAENINCKX, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge – Tel. 016 63 46 23
gsm 0496 50 46 77
vital.craeninckx@skynet.be

Verantwoordelijke uitgever :

Vital Craeninckx, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

Secretariaat en Penningmeesters :

Jos LEMMENS, Neckerspoelstraat 6
3391 Meensel-Kiezegem - Tel. 016 63 36 11
jozef_lemmens@skynet.be

Lokaal : 'T LOFT, Spiegelstraat 11
3300 Tienen – Tel. 016 76 56 45

Financiële rekeningen :

Vereniging van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden
Neckerspoelstraat 6 3391 Meensel-Kiezegem

Rekening nr. BE69 8538 4194 5278
Bic. SPAABE22

Redactie : Vital Craeninckx , Leuvensesteenweg 168 3390 Sint-Joris-Winge

Inhoud en voorwoord

- inhoud en voorwoord	p 1
- feestvergadering	p 2 – 3
- in memoriam	p 4
- herdenking 8 mei in Tienen	p 5 – 6
- boekvoorstelling transport XX	p 7
- herdenking Boortmeerbeek	p 8 – 9
- 'en de boer , hij ploegde voort....'	p 10
- dank u wel, Victor	p 11 - 17
- bezoek Putten, Nederland	p 18
- uitnodiging herdenking 5 augustus	p 19
- statutaire vergadering NCPGR	p 20

Beste leden en sympathisanten,

vooreerst dank ik u omdat u zo talrijk heeft gereageerd om lid te blijven van de vereniging. Het gewest Meensel-Kiezegem-Tienen haalt dit jaar wat betreft ledenaantal het podium. De 'bronzen medaille' als derde grootste gewest in België betekent dat het oorlogsverleden nog niet vergeten is en de herinnering gekoesterd wordt.

Dit gegeven willen wij op onze jaarlijkse herdenking tot uiting laten komen.

Onze aartsbisschop André-Joseph Leonard zal samen met E.H. Van Aerschot voorgaan in de herdenkingsviering op zondag 5 augustus en enkele gastsprekers en een bloemenhulde zullen er een bijkomende dimensie aan geven.

Wij rekenen ook nu op uw aanwezigheid om zo deze plechtigheid nog meer luister te geven.

In naam van ons bestuur wens ik iedereen een fijne zomervakantie toe.

Vital Craeninckx, voorzitter

Feestvergadering van 21 april 2012

Op 21 april genoten 40 leden en sympathisanten van een heerlijk feestmaal in restaurant Alinea.

Na een inleidend woord van de voorzitter werd de Brabançonne aangeheven als eerbetoon aan de oorlogsslachtoffes en de leden die sedert de vorige feestvergadering in 2011 overleden waren:

in chronologische volgorde zijn dat

- **Maria Rentiers**, echtgenote van wijlen Alfons Rasschaert, geboren in Houwaart op 7 augustus 1923 en overleden in Glabbeek op 24 juni 2011. Zij werd begin september '44 bevrijd uit de 'spooktrein'. Zij was lid van NCPGR.

- **Maria Merckx**, echtgenote van onze secretaris Jos Lemmens. Geboren op 20 november 1937 in Meensel –Kiezegem en zij overleed in Tienen op 24 september 2011. Als lid van NCPGR was zij steeds actief betrokken bij het organiseren van de receptie na de herdenking en bij het jaarlijks streekbuffet.

- **Julia De Graeve**, geboren in Tienen op 21 juli 1943 en overleden bij haar thuis in Tienen op 20 maart 2012. Zij was lid van de confederatie en jarenlang een toegewijde secretaresse en penningmeester in Tienen.

- **Marguerite Gooris**, geboren op 30 oktober 1922 in Sint-Joris-Winge, weduwe van de heer Gaston Jochems †1997. Zij overleed op 21 mei 2012 en was lid van NCPGR.

Tussendoor luisterden we naar toespraken van onze burgemeester, mevr. Chris Desaeveer en nationaal voorzitter van NCPGR dhr. Jozef Craeninckx. Secretaris Jos Lemmens geeft uitleg over de financiële stand van zaken.

Onder de aanwezigen ook schep en Paul Delimon en gemeenteraadsleden Marie-Anne De Mol, Agnes Van de Gaer, Marcel Vandegaer en Rudi Beeken.

Ondervoorzitter Marcel Morren en secretaris Jos Lemmens ontvingen uit de hand van onze nationale voorzitter een oorkonde en een kenteken van erkentelijkheid voor jarenlange inzet en verdiensten voor de vereniging.

Voorzitter Vital Craeninckx mocht eveneens deze onderscheidingen in ontvangst nemen als postuum eerbetoon aan zijn oom Frans Craeninckx die decennia lang als plaatselijk voorzitter de plaatselijke bezieler was van NCPGR.

Na het onverwachte overlijden van Julia De Graeve werd in onderling overleg beslist voortaan de financiën van het gewest onder het beheer te brengen van Meensel-Kiezegem.

Sfeerbeelden van de feestvergadering op 21 april

Uitreiking van de eretekens van erkentelijkheid

Ontmoeting tussen 2 politieke gevangenen: Alfons Van Winkel (links) overhandigt zijn boek “**OVERLEEFD**” aan Jozef Craeninckx.

Alfons Van Winkel, het laatste nog levende oorlogsslachtoffer van Groot-Bekkevoort, vertelt in zijn boek over zijn jeugd jaren in Molenbeek-Wersbeek, zijn arrestatie in Tienen en zijn verblijf in de werkkampen in Duitsland (Kahla, Groß-Purschütz , Reimahg-Walpersberg) en het leven na zijn bevrijding en terugkeer. Het boek is te koop via onze vereniging en kost 10 Euro

In memoriam Julia De Graeve en Marguerite Gooris

Op 20 maart 2012 overleed mevrouw **Julia De Graeve** bij haar thuis in Tienen. Zij werd geboren op 21 juli 1943 en was lid van verscheidene vaderlandslievende verenigingen. Voor NCPGR-Tienen deed zij punctueel en plichtsbewust gedurende jaren het secretariaatswerk en de financiën. Zij was actief betrokken bij alle activiteiten en ieder jaar was zij present op de feestvergadering, de herdenkingen in het gewest en het streekbuffet.

Op haar doodsprentje lezen we :

“Er is iets sterker dan de dood;
het is de aanwezigheid
van de afwezigen
in de herinnering
van de levenden.”

“Il y a quelque chose
de plus fort que la mort ;
c'est la présence
des absents
dans la mémoire des vivants ».

Jean d'Ormesson

Julia, bedankt...

Op 21 mei 2012 overleed **Marguerite Gooris**, geboren op 30 oktober 1922 in Sint-Joris-Winge, weduwe van de heer Gaston Jochems †₁₉₉₇

Zij was politiek gevangene van KZ Ravensbrück en Buchenwald afd.Schlieben.

Marguerite was lid van NCPGR en vele andere vaderlandslievende verenigingen.

8 mei 2012: Toespraak van burgemeester en Vlaams volksvertegenwoordiger Marcel Logist bij de herdenking van de bevrijding der kampen en het einde van Wereldoorlog II in Tienen

Onlangs zag ik opnieuw een aflevering van Band of Brothers, het indrukwekkende oorlogsepos door Steven Spielberg en Tom Hanks. In die bewuste aflevering maakt een patrouille op verkenning zich klaar om een bos te verlaten. Maar bij het verlaten van het bos zien ze geen open vlakte. Ze zien prikkeldraad en wachttorens, met in het midden barakken.

Het volgende shot dat we zien is dat van een rennende soldaat. Hij rent kilometers terug naar zijn hoofdkwartier. Hij meldt zich bij zijn overste en als die overste vraagt wat hij precies gezien heeft, antwoordt de soldaat: "Ik weet het eigenlijk niet. Ik heb nog nooit zoiets gezien".

Wat die patrouille toen ontdekte, kennen we ondertussen bijzonder goed. Ze ontdekte een concentratiekamp. De ellende die ze aantreffen, na het openen van de poorten, was onmenselijk.

Mensen zeggen mij wel eens dat oorlogen zoals de eerste en de tweede wereldoorlog niet meer mogelijk zijn. Ik, persoonlijk, dank dat die kans kleiner is geworden. Maar ik blijf op mijn hoede.

Ik zag onlangs een documentaire over de opkomst van Adolf Hitler.

Deze populist werd lange tijd onderschat, belandde zelfs een tijdje in de gevangenis, maar vanuit zijn Calimero-positie, knabbelde hij langzaam maar zeker aan de macht tot hij ze zelf bezat.

Zijn oplossingen voor de problemen waren simplistisch en de problemen werden ook stevast gecreëerd door de anderen: de Fransen, de Joden, enzovoort...

Maar vooral maakte Adolf Hitler dankbaar gebruik van het ongenoegen omtrent de economische crisis.

Welnu, ik zie wel enkele parallellen met het heden. Ik zie een Europese Unie die vooral een economische unie is, maar onvoldoende een sociale unie. Ik zie een crisis en ik zie armoede.

En vooral zie ik een schrikwekkende reactie van politici die komen afdraven met gemakkelijke oplossingen voor de economische crisis. Ik zie politici die de aanhang van hun eigen bevolkingsgroep proberen te verkrijgen door de schuld bij een andere bevolkingsgroep te leggen.

Zolang dit een randfenomeen blijft, ok. Maar stel u voor dat dit fenomeen zich weerom ontwikkelt, zoals in de jaren '30 van vorige eeuw?

De tweede wereldoorlog gaf ons in vele opzichten primeurs. Trieste primeurs.

Voor het eerst werd de burgerbevolking massaal mee betrokken bij de oorlog, zoals de bombardementen op Londen, Dresden, Nagasaki en Hiroshima bewijzen.

Nog zo'n trieste primeur: tijdens WO II werd voor het eerst een kernwapen gebruikt. En voor het eerst werden mensen, in kampen, bijna op industriële manier, berecht, vernederd en/of vermoord.

Dergelijke kampen zijn er sindsdien nog geweest: in Ex-Joegoslavië in de jaren '90, de CIA-gevangenis in Oost-Europa, de Abu Graib-Gevangenis in Bagdad, en ook nu nog de oranje overalls in Guantanamo en de kampen in Noord-Korea.

En het gevaar loert nog steeds. Ik las afgelopen weekend dat in Griekenland, zwaar getroffen door de economische crisis, extreem-rechtse partijen weer veel succes kennen. In hun logo zit een variant van de swastika verwerkt. Eén van hun leiders zei zelfs dat deportatie van buitenlanders een oplossing zou kunnen zijn voor de problemen.

Zo ver kunnen we dus geraken: een land in crisis, een volk onzeker, verarmd en ontredderd en een politieke strekking die daarvan broodjes wil bakken.

We hebben dus nog héél wat lessen te trekken uit de tweede wereldoorlog. Daarom vraag ik ook steeds de aandacht voor de wereldoorlogen in het onderwijs. Ook de jeugd mag niet vergeten.

De tweede wereldoorlog heeft ons geleerd dat democratie en verdraagzaamheid kostbaar en kwetsbaar zijn. Het zijn de wegen naar een betere wereld. Water bij de wijn doen is belangrijk. Dames en heren, beste vrienden, het is goed dat we hier vandaag samen zijn om het einde van de tweede wereldoorlog en de bevrijding van de kampen te herdenken. Ik wil dan ook iedereen die deze viering mogelijk maakte, van harte bedanken.

Ik wens u allen nog een fijne dag en dank u voor uw aandacht. Bedankt !

Vlaggendraagsters en dragers aan de ingang van de O.L.V.Ten Poelkerk in Tienen
De vlag van Tienen werd door Yvonne Vangilbergen gedragen. (2de van links)

De opkomst voor deze herdenking was helaas matig. Ons gewest was nochtans talrijk vertegenwoordigd door Vital Craeninckx, Jos Lemmens, Yvonne Vangilbergen, Simone Deboes en Simone Timmermans.

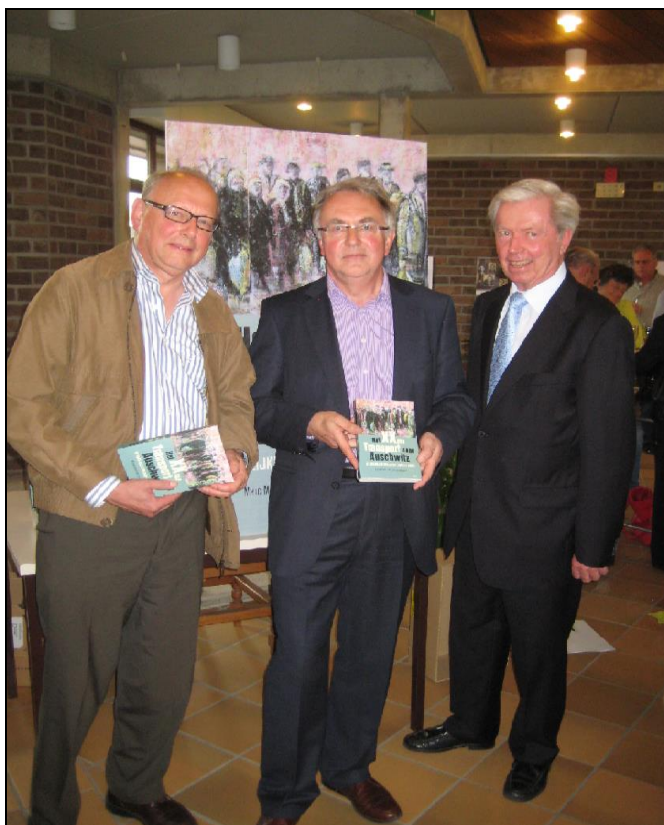
**Boekvoorstelling “Het XX ste Transport naar Auschwitz”
De ongelijke strijd op leven en dood. Boortmeerbeek, 10 mei 2012**

Auteurs: Marc Michiels en Mark Van den Wijngaert.

Waarover gaat het ?

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden Joodse mannen, vrouwen en kinderen met treintransporten gedeporteerd vanuit de Mechelse Dossinkazerne naar Auschwitz. Op 19 april 1943 werd het twintigste transport op de spoorlijn tussen Boortmeerbeek en Haacht tot stilstand gedwongen door drie jongemannen met name Robert Maistriau, Jean Franklemon en Georges Livschitz. Zeventien gedeporteerden konden ontsnappen uit de trein. Nergens in Europa is tijdens de Tweede Wereldoorlog dergelijke bevrijdingsactie uitgevoerd op een jodentransport.

Om deze unieke gebeurtenis te herdenken organiseert het gemeentebestuur van Boortmeerbeek jaarlijks een herdenkingsplechtigheid. Dit jaar ging deze door op zondag 13 mei en werd opgebouwd rond het thema “Het XXste Transport naar Auschwitz” naar het gelijknamige boek dat recent werd uitgegeven door uitgeverij Manteau/WPG Uitgevers België nv. ISBN: 978-90-223-2717-3

Mark Van den Wijngaert is emeritus hoogleraar Hedendaagse Geschiedenis aan de HUBrussel. Zijn specialismen zijn de Duitse bezetting, de naoorlogse Belgische Politiek, de monarchie en de internationale politiek vanaf 1945.

Marc Michiels is onderwijzer en maatschappelijk werker. Hij is gemeentelijk coördinator van de jaarlijkse herdenkingsplechtigheid en de herinneringsprojecten van Transport XX.

De auteurs schenken hun aandeel in de opbrengst van het boek aan de Stichting Robert Maistriau.

Het boek is te koop in de betere boekhandel .

Op de foto met de auteurs van het boek.
Links Marc Michiels, rechts Mark Van den Wijngaert.

Herdenkingsplechtigheid in Boortmeerbeek op 13 mei

Op zondag 13 mei vond aan het gemeentehuis van Boortmeerbeek de jaarlijkse herdenking van Transport XX plaats.

Om 10.30 uur werd de herdenking ingeleid door “Morning has broken” en het partizanenlied. Burgemeester Michel Baert verwelkomde de talrijke aanwezigen.

Het aankondigen van het overlijden van Regine Krochmal liet niemand onberoerd. Haar laatste getuigenis werd gelezen door Kurt Baert, vriend van de overledene.

Bij de uitgebreide en serene bloemenhulde werd ook door ons gewest een krans neergelegd bij het monument onder begeleiding van de ‘Last Post’.

Het koor Crescendo Boortmeerbeek bracht het vredeslied ‘Ode an die Freude’.

De getuigenissen van respectievelijk Simon Gronowski, ontsnapt uit Transport XX en van Bo Maris, leerlinge van de gemeentelijke basisschool waren ontroerend mooi en recht uit het hart.

Na het lied ‘Al Koleh Leh’ – verleen ons vrede gaf coördinator Marc Michiels een korte situering van het thema “Het XX ste Transport naar Auschwitz”

Ward Adriaens gaf een inleiding op het pas verschenen boek.

Namens de Joodse gemeenschap sprak dhr. Michel Laub, vertegenwoordiger van de Joodse consistorie Brussel.

Namens de Kazerne Dossin Joods Memoriaal konden we luisteren naar Carry Vankesbeeck, waarnemend voorzitter

De plechtigheid werd afgesloten met het vaderlands volkslied waarna een copieuze broodjesmaaltijd werd aangeboden door de gemeente Boortmeerbeek in zaal Movri.

Na de bloemenhulde aan het monument

Opmerkelijke toespraak van Bo Maris , 12 jaar oud, op 13 mei 2012 in Boortmeerbeek.

Beste dames en heren,

Mijn naam is Bo Maris, en ik ben 12 jaar. Ik zit in het 6de leerjaar, en binnenkort ga ik met de fiets naar de grote school ! Leren fietsen...! als ik daar aan terug denk...

Mijn ouders hebben het mij geleerd. Op een rustig wegje..., op ongeveer 350 meter van mijn huis..., hier in Boortmeerbeek..., ginds naast de spoorweg... Op het straatnaambordje, lees ik: XXste Konvooistraat.

Ik was toen nog véél te jong om te begrijpen, welke dramatische gebeurtenis er zich op **die plaats...**, op **datzelfde wegje...**, **exact op de plek waar ik heb leren fietsen...**, bijna 60 jaar geleden, afgespeeld heeft.

Op school, heb ik van de meester het boekje, "*Simon, het jongetje dat wist te ontsnappen*" gekregen. Benieuwd als ik was, heb ik het in één ruk uitgelezen. Ik ben er heel stil van geworden. Simon Gronowski -want over hem gaat het boekje- was toen ongeveer even oud, als ik nu ben. (Simon Gronowski ontsnapte uit het XX ste transport naar Auschwitz op 19 april 1943 nadat het konvooi door 3 jonge verzetslui werd opgehouden)

Mijnheer Gronowski, u hebt als kind de gruwel van de nazi's meegemaakt, en overleefd. Wat ik gelezen heb in dit boekje, laat me niet los, nóóit meer. Het moet **écht** een **afschuwelijke** en **verschrikkelijke** tijd geweest zijn voor de Joodse mensen. Het waren nochtans gewone mama's en papa's, zoals de mijne; gewone kinderen, zoals mijn broertje en ik. Het waren onschuldige mensen, die de hel beleefd hebben in de concentratiekampen en omgekomen zijn in de gaskamers.

Dit mag nooit, **nóóit meer** gebeuren. Op school heeft de meester mij verteld, dat het nieuw boek "*Het XXste Transport naar Auschwitz. De ongelijke strijd op leven en dood.*", daar mee moet voor zorgen. Het is nog een beetje te moeilijk voor mij, maar ik weet heel goed wat de schrijvers Marc Michiels en Mark Van den Wijngaert, allebei uit onze gemeente, ermee willen bereiken: **Niemand mag ooit nog vergeten, waar haat, uitsluiting en verdrukking kunnen toe leiden.**

Mijnheer Gronowski, beste Marc, beste genodigden: wij, kinderen, de volwassenen van later, willen daar mee voor zorgen. Wij zullen het doorvertellen aan onze kinderen. En wij zullen nooit stoppen, met te herdenken. U mag op ons rekenen.

Vital Craeninckx, Marcel Reynders en burgemeester M.Baert van Boortmeerbeek aan het monument

Oorlogsjaren 1940-1945 : en de boer... hij ploegde voort...

Dank U wel, Victor!

De pelerinage naar Neuengamme en bijkampen , georganiseerd door de vriendenkringen Neuengamme van België en Frankrijk . Onder de deelnemers o.a. gewestelijk secretaris Jos Lemmens ,Victor Malbecq, voorzitter van de vriendenkring, en Rudi Beeken , verslaggever.

In tegenstelling tot andere jaren voelde ik noch tijdens, noch na de herdenkingsreis de behoefte om mijn ervaringen van mij af te schrijven. Ik ben redelijk zeker dat ik de reden daarvan ken, maar die heeft absoluut niets te maken met de planning, het reisverloop zelf of de navolgende evaluatie. Ten behoeve van het tijdschrift vroeg het comité mij niettemin om in de pen te kruipen. Hetgeen volgt zal dan ook korter en zakelijker zijn dan voorheen, wellicht tot ongenoegen van de meer trouwe lezeres. Voor anderen zal het wellicht nog bijlange na niet kort en zakelijk genoeg zijn. Voor iedereen goed doen op dezelfde dag is spijtig genoeg niet mogelijk.

Graag toch nog vlug een tip om de tegenvaller goed te maken: ga begin mei volgend jaar zelf eens mee!

Zondag 29 april 2012 – het vertrek / Sandbostel

De deelnemers verzamelden zoals gebruikelijk aan het Brusselse Noordstation omstreeks 7u30, waarna 10 van de 11 deelnemers aan de busreis in één van de twee minibusjes stapten. Henri Higelin -zopas 93 geworden- kwam op eigen kracht naar Hamburg en zou ons daar vervoegen. Emmanuel Colyn en drie anderen reden samen met een eigen wagen en zouden ons evenzeer in Hamburg weten te vinden. Tenslotte kondigde ook Luc Veugelen en diens echtgenote hun komst naar Schandelah met de eigen wagen aan. Eindtotaal: 17.

De verplaatsing verliep voorspoedig: weinig of geen verkeer op een zondagochtend in een verlengd weekend. Bovendien kon de vereniging beroep doen op de ervaren gids Victor Malbecq én op een Hollandse GPS. Die dame loodste ons via Nederland richting Duitsland. Alhoewel ze dus thuis speelde, stuurde ze ons in Nederland prompt de verkeerde kant uit. De nationale voorzitter greep meteen in en zette de vereniging opnieuw op het juiste spoor.

Zoals voorzien kon er op de middag gegeten worden in de Raststätte “Munsterland”; een goede gelegenheid voor de deelnemers om elkaar wat uitgebreider te begroeten en/of kennis te maken. Allemaal mensen van goede wil.

Dan ging het vlot verder naar Zeven, waar we nog de tijd hadden om ons aan te melden in het Ringhotel “Paulsen”; stilaan een klassieker in het reisprogramma.

Om 16u00 stipt arriveerde de groep aan het kerkhof in het even verderop gelegen Sandbostel, waar de officiële herdenking van de bevrijding van het krijgsgevangenen- en buitenkamp van 67 jaar voordien meteen aanvatte. Het kerkhof is een groot park; dit jaar hadden de scholieren van de Heinrich-Behnken school uit Selsing en van het Christelijke Jeugdorp in Bremervörde 2.397 houttafeltjes gezet ter nagedachtenis van de ter plaatse gestorven politieke gevangenen.

Er volgden uiteenzettingen van Dr. Andrea Genest en Dr. Jens Binner. Ook afgevaardigden van de vijf wereldgodsdiensten brachten dodengebeden: landsrabbijn Jonah Sievers voor de Joodse gemeente in Nedersachsen, tweede voorzitter van de moslimvereniging van het land Nedersachsen Abdul-Jalil Zeitun, Aartspriester Genadiy Budko voor de Russisch-orthodoxe kerk, superintendent Wilhelm Helders voor de evangelisch-Lutherse kerk uit de kerkgemeenschap Bremervörde-Zeven en pater Matthias Kaleth uit Stade voor de katholieke kerk. Minstens het Oude Testament en het leed van de slachtoffers verenigde hen.

Gewezen deelstaatsminister Hans-Heinrich Ehlen was één van de ongeveer 300 aanwezigen uit gans Europa en vertegenwoordigde de plaatselijke deelstaatregering.

Daags nadien stond onze vlag in de Zevener Zeitung. Er werd een meer uitgebreide reportage aangekondigd in de krant van woensdag 2 mei 2012, maar daarop hebben we niet gewacht.

Aan het einde van het eerste deel van de plechtigheid meldden er zich bij onze drie vaandrags spontaan een tiental Belgen aan die evenzeer de verplaatsing naar Sandbostel maakten ter herinnering van het verblijf van 291 landgenoten in het kommando (178 of 60% daarvan overleed ter plaatse).

De ceremonie vervolgde om 17u30 in het kamp zelf, waarvan alleen een gedeelte van het krijgsgevangenenkamp is overleefd. Projectcoördinator Andreas Ehresmann legde ons uit dat hetgeen resteert momenteel met Europese fondsen grondig gerenoveerd wordt en wellicht volgend jaar volledig klaar zal zijn. Zo kreeg de voormalige keuken inmiddels al een nieuw dak.

Naast een keurige videopresentatie waren er in de voormelde keuken van het kamp ook toespraken. Onze nationale voorzitter gaf details over de transporten die Sandbostel als eindbestemming kregen. Het kommando was niet voorzien op een dergelijke toestroom. In combinatie met de desastreuze laatste weken van het naziregime spreken de gevolgen daarvan voor zich. Ook de heldendaden van Luitenant Omer Mercier en de Franse militaire arts Combeau werden in de schijnwerper gezet.

We namen deel aan de bloemenhuldes op het kerkhof en in het kamp.

Wie graag meer verneemt over de kampen in Sandbostel kan op het volgende internetadres terecht: www.stiftung-lager-sandbostel.de

Ons gezelschap ruidde de aansluitende oecumenische viering in de kapel van het kamp in voor een stevig maal in het hotel: het was immers al na 20u00 en sinds de middag hadden we al veel gezien en beleefd, maar niets meer gegeten.

Maandag 30 april 2012 – Ladelund en Husum-Schwesing

In het noorden van Duitsland, tussen Flensburg en Sylt aan de Deense grens ligt het kleine Noordfriese dorp Ladelund. Tussen 1 november en 16 december 1944 verloren er 301 van de ongeveer 2000 politieke gevangenen hun leven in dit buitenkamp van het concentratiekamp van Neuengamme (1 van de 87). Sedert 1946 vinden er al herdenkingen plaats. Sinds 1990 werd er met Europese fondsen een centrum geopend, dat door de Sint-Petrusparochie beheerd wordt.

Onze groep moest al vroeg Zeven verlaten om tegen de middag in Ladelund aan te komen. De verplaatsing nam heel wat tijd in beslag, maar het bleek toch de moeite waard te zijn. Ter plaatse werden we begroet door een vriendelijk gidsenpaar, dat ons in het centrum rondleidde. We konden ook een kleine plechtigheid houden op de plek waar de doden begraven werden (tussen de kerk en het huidige herdenkingscentrum).

Verderop bezochten we een restant van de Friesenwall, een antitankgracht die de Duitsers lieten uitgraven om een geallieerde aanval vanuit het bezette Denemarken of vanuit de Duitse Noordzeekust te verhinderen. In november 1944 rukten de geallieerden vanuit het oosten en vanuit het westen nochtans al stevig op (België was al meer dan een maand bevrijd), en toch werden er in totaal 25.000 dwangarbeiders ingezet voor deze volkomen zinloze operatie Onvoorstelbaar.

Afsluitend konden we op een boogschuit van de rijksgrens de plek van het voormalige buitenkamp zelf bezoeken. Er staat sinds 1985 een steen met daarop de eerste zin van de huidige Duitse grondwet: "De menselijke waardigheid is onaantastbaar". Hadden ze dat al maar beseft in de jaren '30. Verder staat er sinds 2002 een kunstwerk, waarbij de leerlingen van het Theodor-Schäfer-beroepsonderwijs uit Husum gedaanten achter een prikkeldraad levensgroot voorstellen. Heel aanschouwelijk.

Tenslotte werden onze lunchpakketten broederlijk gedeeld, was er kort gelegenheid om folders te bekijken en een boekje te kopen, en moesten we alweer verder naar onze volgende meer zuidwestelijke bestemming: het kommando Husum-Schwesing.

Wie graag meer verneemt over het kommando Ladelund kan op het volgende internetadres terecht: www.kz-gedenkstaette-ladelund.de

Het verhaal van Husum-Schwesing is vergelijkbaar met dat van Ladelund: gedurende drie maanden (vanaf 26 september 1944) werden er ongeveer 2500 dwangarbeiders ingezet om ter plaatse de Friesenwall te construeren ingevolge "Führerbefehl 77" d.d. 28 augustus 1944. Het kamp waarin ze gehuisvest werden, was voorzien op 400 personen

Onze groep werd ter plaatse zeer goed ontvangen: naast de Kreispräsident van Noordfriesland, M. Albert Pahl, was er een hele delegatie van ambtenaren en lokale politici die ons opwachten (Nina Schmeck, Johanna Jürgensen, Dr. Söncke Gantz en Bernd Faclam) samen met gids Jürgen Hansen en enkele perslui. We stonden dus opnieuw in de krant; althans toch volgens het ons door het welkomstcomité nagestuurde persknipsel. De herdenkingen ter plaatse kwamen slechts vanaf 1987 in gang en gezien het voormalige kamp toen al zo goed als verdwenen was, heeft men een hele weg afgelegd sindsdien. Eén van de perscorrespondenten vertelde me dat ze met de school het Poolse Auschwitz gaan bezoeken was om daarna te vernemen dat er een buitenkamp van een concentratiekamp in haar achtertuin lag. Ze was er niet goed van geweest.

Aansluitend bezochten we het Ostrfriedhof, waar de doden begraven werden. Er werd een kleine plechtigheid gehouden, waarna onze gastheren ons uitwuiden en op weg hielpen naar Hamburg.

Wie graag meer verneemt over het kommando Husum-Schwesing kan op het volgende internetadres terecht: www.museen-sh.de/ml/inst.php?inst=183

Er volgde er opnieuw een hele rit. We zouden immers overnachten in een andere reisklassieker: het Apartment hotel. Daar vervoegde de vierkoppige delegatie van Emmanuel Colyn onze groep. Henri Higelin was er echter niet en gaf evenmin enig teken van leven; dat stemde ons tot enige ongerustheid.

Schuin tegenover het hotel hielden we het al even klassieke avondmaal in een steakhouse waar er blijkbaar nog een kleine groep Belgen zat. Zo ziet ge maar. Uiteraard maakten we kennis met hen, maar ze hadden andere reisdoelen.

Dinsdag 1 mei 2012 – Blohm und Voss e.a. – Neuengamme – Wöbbelin

Een gedeelte van de groep wenste het concentratiekamp zelf uitgebreider te bezoeken. Een ander deel maakte graag van de gelegenheid gebruik om een aantal andere locaties in Hamburg zelf te bezoeken. Daarom werd er besloten om de twee minibussen elk een eigen programma te laten volgen en elkaar 's middags weer te zien in Neuengamme.

Als chauffeur van "bus 1" werd ik afgedeeld voor transport naar Neuengamme, samen met de nationale voorzitter, de beide reisgenoten uit Tielt-Winge die voor de eerste keer megingen en Pierre Verly. Als chauffeur van "Bus 2" reed Marc Kenens samen met een gids naar de andere Hamburgse locaties (kommando Blohm & Voss, Sint-Nikolaikerk, gevangenis Fuhlsbüttel), daarbij met de wagen gevolgd door de groep Colyn.

In Neuengamme was ik in de gelegenheid om mijn dorpsgenoten rond te leiden. Ik heb daarbij getracht om al hetgeen ik van het concentratiekamp uit de eerste hand te weten gekomen ben, door te geven aan anderen en was naderhand heel fier dat die dit erg op prijs bleken te stellen. We vonden trouwens ook Henri Higelin, die na de trein vanuit Hamburg blijkbaar een taxi genomen had om ons te kunnen vervoegen. Ge moet het maar doen op die leeftijd!

Op de middag konden we onze picknick ter plaatse gebruiken. Andermaal was de ontvangst zeer hartelijk. Er volgde een bloemenhulde aan het voormalige crematorium. Ik zong de Brabançonne en Higelin de Marseillaise. Dat maakte blijkbaar behoorlijk wat indruk op de groep. Ook aan het monument werden er bloemen neergelegd. Pierre Verly vond een tweede foto van zijn vader, die terugkeerde.

Jos Lemmens vond de administratieve gegevens van zijn vader, die niet terugkeerde. Anderen zoals ik prijzen zich gelukkig dat niemand van hun familie geleden heeft in Neuengamme.

Wie graag meer verneemt over het concentratiekamp Neuengamme kan op het volgende internetadres terecht: www.kz-gedenkstaette-neuengamme.de

15u30: afscheid van de groep Colyn en op naar het Oost-Duitse Wöbbelin, waar onder meer onze nationale voorzitter Victor Malbecq, Henri Higelin en de vader van Pierre Verly bevrijd werden. Telkens op 1 mei om 17u00 houdt men in de kleine gemeente Wöbbelin een herdenking aan het plaatselijke museum. In de 18 weken dat "hun" kommando bestond, waren er meer dan 5.000 politieke gevangenen uit minstens 20 verschillende landen. Meer dan 1.000 zouden de plek niet meer levend verlaten.

Voor velen uit onze groep is in Wöbbelin aankomen ook een beetje thuiskomen; en dat geldt niet enkel voor ons: ook andere bezoekers komen er jaarlijks naar toe om in een gemoedelijke sfeer hulde te brengen aan hen die niet weerkeerden en de hoop uit te spreken dat dit zich nooit meer zal herhalen. Edeltraut Schure en haar echtgenoot, Carina Baganz, Ramona Ramsenthaler en anderen sloven zich elk jaar opnieuw uit om hun internationale gasten goed te ontvangen, maar ook van de politieke zijde krijgen zij hulp: steevast is de burgemeester aanwezig en/of spreker, meermaals ook de Landrat (Rolf Christiansen).

De plechtigheid bestaat klassiek uit een aantal toespraken, waarbij er ook gelegenheid is voor het publiek om de anderen iets mee te geven. Dit jaar kon Pierre Verly ons toespreken. Dan volgde er een uitgebreide bloemenhulde, waarin onze drie vaandrags een toch wel belangrijke rol spelen: nadien kwam een Poolse bezoeker hen bedanken, waarbij je duidelijk kon merken dat hij aangedaan was door het gebeuren, ook al ging het niet om zijn nationale vlag; Dat wij Belgen ook een groet brachten voor zijn mensen vond hij getuigen van een grote solidariteit. Aansluitend aan de plechtigheid werd dit jaar de nieuwe bibliotheek van het museum geopend mits begeleiding van een opmerkelijke accordeonistengroep.

Wie graag meer verneemt over het kommando Wöbbelin kan op het volgende internetadres terecht: www.kz-woebbelin.de

In het nabije restaurant "In der Eiche" volgde er een lekkere maaltijd. Er stond her en der nog "Zimmer frei", maar Pierre De Keghel boekte dit jaar een of ander voormalig communistisch restaurant in het noordelijk gelegen Banzkow, dat er als een kazerne uitziet. Best wel avontuurlijk!

Woensdag 2 mei 2012 – Ludwigslust en Fallersleben

's Ochtends bleek er nog een herdenking te zijn in Ludwigslust Am Bassin, maar onze groep gaf er de voorkeur aan om de massagraven van het kommando Wöbbelin te bezoeken. Daarvoor is er een ritje doorheen het bos op onverharde wegen nodig; tot aan de spoorweg. Daar toonden Victor en Henri ons de lugubere getuige van het verleden.

Toevallige of niet, maar meteen daarna stopte er een politiepatrouille; één van de agenten vertelde even te willen nakijken of alles nog in orde was, maar dat draaide al snel uit op een gezellig praatje. Alles was dus in orde. Blijkbaar waren twee busjes vol volk met een buitenlandse nummerplaat in de buurt van een herdenking toch wel wat verdacht. Wij hadden niks gemerkt.

De officiële ceremonie in het kamp begon pas om 11u00, zodat we nog de tijd hadden om het deel tussen de gedenkplaats en de spoorweg te bezoeken. In het jonge bos kan je gemakkelijk nog sporen van het kamp vinden. Bovendien werden er platen aangebracht waar je kunt doorheen kijken en zo het verleden zien. Goed gedaan.

De officiële ceremonie in het kamp begon pas om 11u00, zodat we nog de tijd hadden om het deel tussen de gedenkplaats en de spoorweg te bezoeken. In het jonge bos kan je gemakkelijk nog sporen van het kamp vinden. Bovendien werden er platen aangebracht waar je kunt doorheen kijken en zo het verleden zien. Goed gedaan.

De plechtigheid en aansluitend bloemenhulde verliepen vlekkeloos en het was zo'n schitterend weer dat ik achteraf bleek door de zon verbrand te zijn in mijn gezicht. Van de toespraken herinner ik mij een Amerikaan die ter plaatse bevrijd werd.

Hij had slecht nieuws bij: de hel bestond; hij getuigde uit eerste hand. Maar ook goed nieuws: ze is door mensenhanden gemaakt.

Dat houdt in dat we er hier en nu ook iets kunnen tegen ondernemen. "Hell exists, but it is man made. Hell exists, that's the bad news. But it is man made; that's the good news."; dat is iets dat mij zal bijblijven voor de rest van mijn dagen. Maar zo zijn er mij doorheen de jaren in Wöbbelin nog wel dingen overkomen.

's Middags werden we andermaal vergast op een warme maaltijd in de Ufat-werke in Wöbbelin. Van daaruit vertrok men met de bus naar de steden in de buurt waar er ook doden van Wöbbelin begraven werden door de lokale bevolking op last van de geallieerden. Zo wenste men hen te tonen wat er gebeurd was in Wöbbelin.

Onze busjes gingen echter de geheel andere richting uit: wij werden verwacht in Fallersleben voor een bezoek aan het kommando Volkswagen. Erg laat kwamen we aan bij het centraal station van Wolfsburg: het was een traject via regionale wegen en de dagen voordien hadden we al verkeersborden gezien die ons waarschuwden voor gevaarlijke bomen, gevaarlijke otters, maar nu bleek het om een gevaarlijke helikopter te zijn die het verkeer deed stilleggen.

Na wat omzwervingen in de stad, die klaarblijkelijk volledig door Volkswagen ingepalmd is, bereikten we onder begeleiding van Mw. Emma Dylla de "Stele Laagberglager". Het gaat om een metalen gedenkplaat tussen een drukke weg en een woonwijk, waar er jaarlijkse een Antwerpenaar blijkt naar toe te komen en af en toe vanuit de overheid een herdenking is. Ook wij deden een korte plechtigheid.

Voor het overige zijn er alle sporen van het leed van de politieke gevangenen voorgoed verdwenen. Dr. Grieger van VW zou ons nog opwachten in het ondernemingsarchief voor koffie en een praatje, en er werd ook nog een bedrijfsbezoek van enkele uren aangeboden, maar de nationale voorzitter was kort en kordaat: we zijn hier weg. Achteraf bekeken de juiste beslissing; maar op dat ogenblik voor sommigen een afknapper, gezien de lange reisweg.

Mw. Dylla hielp ons dan maar richting Königslutter-am-Elm, waar wij verwacht werden in het Avalon Hotelpark "Königshof". We ontmoetten er een Frans echtpaar dat de herdenking van daags nadien in Scheppau en Schandelah zou bijwonen en ons bij het avondeten meteen van de nodige wijn voorzag. Zeer attent!

Donderdag 3 mei 2012 – Scheppau & Schandelah

Tijdens het ontbijt vonden Luc Veugelen en zijn echtgenote onze groep. Zijn grootvader Filip Veugelen overleed in het kommando van Schandelah op 20 december 1944 en werd naderhand gerepatriëerd. Hij werd begraven in het oorlogsmonument in Sint-Joris-Winge, deelgemeente van Tielt-Winge.

Tegen 10u00 werd de groep verwacht op het kerkhof van Scheppau, waar de niet-gerepatriëerde doden van het KZ Schandelah na omzwervingen uiteindelijk begraven werden. Opnieuw troffen we er een resem vaste waarden: Jürgen Kumlehn, de huidige en de vorige burgemeesters van het naastliggende Cremlingen, Detlef Beese van de reservemilitairen die de begraafplaats onderhouden, Landrat Jörg Röhman van de Landkreis Wolfenbüttel, enzoverder.

We hielden er een korte plechtigheid met bloemenhulde, en maakten kennis met de kersverse burgemeester Alexander Hoppe. De jongeman leek vol goede bedoelingen te zitten, maar wist duidelijk zijn draai nog niet te vinden in zijn recent verworven ambt. Al doende leert men; de ondergetekende spreekt als gewezen (jonge) burgemeester uit ervaring. Zijn deelgemeente Scheppau –één van de 18- mag er best zijn: in dit seizoen is zowel de begraafplaats zelf als de ruime omgeving een ware lust voor het oog. De oudsten van onze deelnemers opperden zelfs de bedenking dat men er geld zou voor over hebben om daar begraven te worden.

Aansluitend werden we in de gemeente Cremlingen verwacht, aan de plek van het voormalige kommando Schandelah-Wohld. Daar stond een partytent met daarin de plannen voor de uitbreiding van het monument. Er waren toespraken van burgemeester Günter Eichenlaub en deelstaatsbisschop Prof. Dr. Friedrich Weber, dan bloemenhulde én aansluitend werd er symbolisch een vriendschapsboom geplant. Een mooi gebaar, zeker als dat gebeurt in de aanwezigheid van een talrijk opgekomen publiek, waaronder twee klassen van de lagere school met jongeren die heel wat vragen hadden aan de buitenlandse bezoekers. Hier leeft de herinneringseducatie!

Tijdens de toespraken werd een gedicht van Henri Higelin geciteerd. Wie schrijft, die blijft. Goed nieuws voor Uw verslaggever.

Wie graag meer informatie heeft over de Steinoil-dwargarbeid in Schandelah, kan terecht op de website van de heer Kumlehn: www.ns-spurensuche.de

Onder leiding van Victor Malbecq bezochten we ook nog kort het centrum en het station van Schandelah, waar hij aan ons gezelschap nog bijkomende informatie gaf van hun wedervaren. Het echtpaar Veugelen vertrok richting Neuengamme en wij keerden terug naar het hotel voor het middagmaal.

Nadien was initieel een bezoek aan de voormalige zoutmijn van Beendorf gepland, maar ingevolge moeilijkheden met de actuele opslag van nucleair afval moest dat bezoek een jaar uitgesteld worden. Er kwam een ontspannend geleid bezoek aan de Kaiserdom in Königslutter in de plaats, waar een Belgische gids ons rondleidde in het voor 350 miljoen euro zo goed als gerestaureerde gebouw dat dateert van de 12^e eeuw.

Het is de laatste rustplaats van Lotharius III, die van 1125 als Koning en van 1133 tot aan zijn dood in 1137 als keizer regeerde over een rijk dat zich uitstrekte van de Noord- tot de Oost- en de Middellandse zee. Goed om weten vanuit bestuurskundig oogpunt: de Duitse kerkbelasting doet geld toekomen aan de kerk waartoe de belastingbetaler behoort. In de protestantse Dom houdt men evenwel oecumenische diensten voor alle geloofsgemeenschappen samen, zodat ze het ook allemaal samen kunnen bekostigen. De ondergetekende kwam dit te weten nadat hij bij het uitstappen aan de parking die het meest nabij de Dom ligt een foto van de paus opmerkte tegen de gevel van een winkeltje. Onverwacht in een streek die als protestants de rug toekeerde aan de paus.

Wie graag meer inlichtingen heeft over deze toeristische attractie, kan terecht op www.kaiserdom-koenigslutter.de Desondanks geraakten we bij de 900-jarige linde achter de Dom toch nog terug op ons onderwerp: achter de Dom bevindt zich immers een in oorsprong

Benedictijnenklooster dat tot op heden dienst doet als psychiatrische kliniek. Wat de nazi's met psychiatrische patiënten en gehandicapten deden is genoegzaam bekend. Voor die slachtoffers werd er discreet een monumentje opgericht en een kruidentuintje aangelegd. Mooi gedaan, maar klaarblijkelijk dus enkel voor de kenners en de toevallige bezoeker.

Klap op de vuurpijl van de reis was zeker de receptie en het aansluitende feestmaal dat de Landrat aan ons gezelschap en een aantal van de trouwe Duitse medewerkers aanbood in één van de zalen van het Avalon hotel "Königshof". Tijdens die laatste avond werden geschenken uitgewisseld en Henri Higelin en Victor Malbecq werden door de Duitse autoriteiten geprezen voor hun jarenlange inspanningen om bruggen te bouwen tussen hun land en Duitsland opdat wij binnen Europa elkaar voortaan op een betere manier zouden begrijpen en ook solidair zijn met elkaar.

Op reis gaan geeft U drie keer plezier: eerst de planning, dan de reis zelf en tenslotte de herinneringen. Het ligt blijkbaar voor de hand dat we volgend jaar opnieuw gaan. Nu al zijn er enkele mensen die het derde plezier van onze reis vernamen en er volgende keer willen bijzijn. Als we de nationale voorzitter het plezier van het plannen van de reis ontzeggen, zouden we zijn echtgenote misschien wel kunnen overtuigen om hem nog eens te mogen meenemen. Als de vereniging wenst dat de herdenkingsreizen in stand gehouden worden, zullen de jongeren de fakkel moeten overnemen zodat de ouderen nog zo lang mogelijk zouden kunnen meegaan.

Op foto's van oude herdenkingen ziet men vaak al wat oudere vaandrags staan. Ik maakte mij tijdens de reis de bedenking dat men in de toekomst ook op die wijze naar mij als vlaggendrager zal kijken, en dat bezorgde mij veel innerlijke rust en ook fierheid. Dank U wel Victor!

Rudi Beeken - mei 2012

Aan de gedenksteen van het KZ Schandelah in het gehucht Wohld van de actuele gemeente Cremlingen. Onze vlag ontbrak daarbij niet.

Bezoek van “Stichting Oktober ’44 “uit het Nederlandse Putten op bezoek in Meensel-Kiezegem op maandag 11 juni 2012.

De gemeente Putten - Nederland heeft een gelijkaardig tragisch oorlogsverleden als Meensel-Kiezegem hetwelk in een vorige editie uitvoerig beschreven werd.

In samenwerking met ‘Stichting Meensel-Kiezegem’ en de gemeente Tielt-Winge werd aan 31 Noorderburen uit de gemeente Putten een bezoek met rondleiding aangeboden aan de herinneringsoorden van de oorlogsgebeurtenissen augustus 1944 in Meensel en Kiezegem.

In aanwezigheid van burgemeester Chris Desaever-Cleuren werden de gasten ontvangen in het ontmoetingscentrum door de voorzitter van het herdenkingscomité Vital Craeninckx, de voorzitter van de Stichting Meensel-Kiezegem Guido Hendrickx en respectievelijke bestuursleden Jos Lemmens, Yvonne Vangilbergen en René Cauwberghs.

Het bezoek eindigde met een gezellige babbel aan de koffietafel met gebak in het ontmoetingscentrum. Deze werd aangeboden door het gemeentebestuur, waarvoor onze oprechte dank.

Geboeid en aandachtig luisterend naar het relaas van gids Jos in het info-centrum.

de groepsfoto

Herdenkingsplechtigheid Meensel-Kiezegem

Aartsbisschop André - Joseph Léonard gaat voor in herdenkingsviering op zondag 5 augustus

Het "herdenkingscomité augustus 1944" van Meensel-Kiezegem nodigt u uit op de jaarlijkse herdenkingsplechtigheid.

Deze gaat door op **zondag 5 augustus 2012** ter gelegenheid van de **68ste** verjaring van de vergeldingsacties, uitgevoerd door de bezetter op 1 en 11 augustus 1944 waarbij 4 medeburgers ter plaatse werden vermoord en 63 van de 91 gijzelaars omkwamen in het concentratiekamp van Neuengamme.

Deze plechtigheid verloopt als volgt :

9.20 uur: korte ceremonie aan het ere-monument in **Kiezegem** door de regionale verenigingen en gemeentebestuur.
locatie: kerkstraat 3391 Meensel-Kiezegem

10.00 uur: eucharistieviering in **Meensel**, in open lucht aan het ere-kerkhof, voorgegaan door **Mgr. Joseph Léonard**, Aartsbisschop en E.H.F. Van Aerschot.
locatie: Heibosstraat, 3391 Meensel-Kiezegem
Bij regenweer: in de Sint-Mattheuskerk in Meensel

11.00 uur: toespraken en bloemenhulde aan het ere-kerkhof
Daarna wordt een receptie aangeboden door het gemeentebestuur in het ontmoetingscentrum.

De verenigingen die aan de bloemenhulde wensen deel te nemen, gelieve dit voorafgaand te melden aan de voorzitter *.
Voor de vlaggendragers worden zitplaatsen voorzien.

Met de wens u te mogen verwelkomen danken wij u bij voorbaat voor uw aanwezigheid waardoor u sympathie en erkentelijkheid betuigt voor hen die zich opofferden voor onze vrijheid.

Het 'Infolokaal' over de gebeurtenissen " Meensel-Kiezegem 1944" is op die dag open voor de bezoekers tot 15.00 u.

Met vriendelijke groet,

het herdenkingscomité augustus '44

*contact: Vital Craeninckx, voorzitter
Leuvensesteenweg 168 3390 Tielt-Winge
0496 50 46 77 vital.craeninckx@skynet.be

Algemene statutaire vergadering van NCPGR-Nationaal in Brussel
op 26 mei 2012

foto: 'The Board' met vlnr Guy Derasse, penningmeester, mevr. Megens, ondervoorzitter, J.Craeninckx, voorzitter, Marcelle Berghmans, secretaresse en Edmond Eycken, bestuurder, bij het spelen van de Nationale Hymne.

Ons gewest werd vertegenwoordigd door Vital Craeninckx, Jos Lemmens, Marcel Reynders en Rudi Beeken.

De algemene statutaire vergadering in het Best Western Hotel Carrefour de l'Europe begon met een welkomstwoord van de voorzitter en één minuut stilte ter nagedachtenis van de overledenen.

Het activiteitenverslag, het sociaal en moreel verslag werden tweetalig voorgelezen.

De jaarbalans van 2011 en het budget voor 2013 werden goedgekeurd.

Voor ons gewest werd Jos Lemmens met eenparigheid van stemmen herkozen als nationaal bestuurslid voor de twee volgende jaren.

De vergadering werd afgesloten met een broederlijke maaltijd.